

S takim voskom so natirale čebele tudi tla in stene v panju, pa zamazale vsako najmanjšo špranjico, dokler niso bila tla bliščeča kot parket in stene kot obite s tapetami.

Čimbolj je zanimalo naju vse to, toliko bolj pa se je dolgočasil trot. Zaspano je mrmral, komaj odzdravljal tovarišem, ki so ga srečavali. Bilo je očitno, da si želi spanja, še bolj pa medu.

Nenadoma pa se je ustavilo vse delo. Od zunaj je privršelo brezštevila delavk, ki so drle vse navprek v panj.

»Halo!« si je mel oči trot. »Nevihta bo. Vse dere domov! Za ves svet ne morem umeti, zakaj nočejo lenobe delati, kadar je zunaj mokro! Lenoba, sama lenoba!«

Nastala je silna gneča, prepih in celo ploha se je vsula v panj — jaz pa sem se prebudila v postelji, ker so bili mama že preje odprli okno in me poskropili z blagoslovljeno vodo. Če bom kdaj še tako srečna, da pridem med to pridno ljudstvo v panj, vam bom pa zopet zvesto povedala svoje sanje.

Fr. P.

Kakor babica in dedek.

(Detinska slika.)

Mislili smo, da sta Rupnikova babica in dedek že umrla, pa še nista. Pravzaprav se bomo že pozneje pogovorili, kako smo prišli do te vesele misli: Rupnikova babica in dedek še živita.

Še vedno kakor včasih hodita v gosti k Zornikovi botri. Zornikova kumica že vé, kako jima more takrat postreči.

Na mizi mora stati visoka vaza s širokim krožnikom, obloženim s sladkimi piškoti, svitki, srčki, zvezdicami, šolnčki, petelinčki, jerbaščki in kdove s čim še.

Pripravljeni morata biti tudi dve beli skodelici, poveznjeni na krožnik z modrim pasom. Poleg skodelice ne sme manjkati srebrne žličice z okusno izrezanim imenom na držalu: Z. Z. Rupnikova babica in dedek sta že razumela, da to pomeni: Zofija Zornik. Še nekaj. In to je glavna reč: Kava je morala biti že kuhana. Tako da Rupnikovima ni bilo treba storiti drugega kakor sestí in se dobro imeti.

Babica in dedek sta pa tudi vedela, kako morata nastopiti pred Zornikovo kumico. Babica je navadno pripeljala s seboj malo vnukinjo Vido, kateri je bila Zornica krstna botra. Dedek pa je prišel v lepi baržunasti čepici, ki mu jo je ob njegovi zlati poroki naredila Zornikova Zofija sama.

Res! Prijetno je bilo pri Zornikovi kumici na obiskih. Posebno v mrzlih zimskih dnevih se je tako mehka toplota razširjala od velike peči po prostorni sobi; in če si še v okna pogledal, v katerih so cveteli ciklamni

in nagelni in včasih celo aceleje, si mislil, da je pri Zornikovih najlepša pomlad.

Tako je bilo včasih.

Ali danes je res pomlad. Pri Rupnikovih in Zornikovih pa letos ni več tako, kakor je bilo včasih.

Rupnikovo babico so zakopali ravno v osmini po prazniku svete Apolonije, ki je bila babičina patrona. Na Gregorjevo so pa Rupnikov dedek zatisnili oči za vselej.

Takrat je bilo pri Rupnikovih mnogo bridkosti doma.

Petletni Mirko se je vrgel k vratom, odkoder so odnesli dedka, in plakal je, da so mu pošle že vse moči. Le včasih je še v dolgih presledkih in izdihih potegnil sapo k sebi in naposled — zaspal. Ko se je prebudil, mu je bilo nekoliko bolje.

Vidi pa je bilo še huje pri srcu. Pomislite! Babico je ljubila kakor mamico. Če si jo vprašal: »Katero imaš rajša? Babico ali mamico?« — in če sta obe poslušali — si spravil Vido v največjo zadrego. Takrat je molče obe prijela za predpasnik in odgovor je bil dan. Sedaj pa babice ni bilo več. Pa tudi k Zornikovim ne pojdeti več in še mnogokaj drugega ne bo več.

Rupnikova Jelica je hodila že tretje leto v šolo. Med šolskim učenjem, med knjigami in nalogami je preje pozabila na žalost bridke izgube. Polagoma so se dali utolažiti vsi Rupnikovi otroci; tudi Mirko in Vida, ali babice in deda niso pozabili.

Babica in dedek sta še vedno živela v njihovem spominu, še več, tudi v njihovem govorjenju, vedenju in celo v igranju.

Kadar so bili posebno židane volje, tedaj so si rekli: »Igrajmo se babico in dedka!«

In pogovorili so se.

»Jelica! Ti boš Zornikova botrca.«

»Ja, ja! Jaz bom Zornikova botrca. Vidva, Mirko in Vida, bosta pa dedek in babica.«

»Pa k tebi bova prišla v goste.«

»Saj res! To bo prijetno.«

»Pa kave nama boš skuhal.«

»Bom! Bom! Samo ti, Mirko, moraš priti v dedkovi čepici. In ti, Vida, ne pozabi svoje punčike.«

»Začnimo! Jelica, začnimo!«

»Tako! Tja v stransko sobo pojdem. Tam bo pri Zornikovih. Pripravita se in čez nekaj časa pridita.«

Dogovorjeno.

Jelica je šla v stransko sobo pripravljat malo južino. Mirko in Vida pa sta se v prvi sobi pripravljala za odhod.

Mirko si je pokrill glavo z dedkovo čepico; zadaj jo je spel z drobno bučico, da mu ni preveč uhajala na ušesa.

Vida je vzela v naročje svojo punčiko — Miklavžev dar. Kako je

Poset.

bilo punčiki ime, tega Miklavž ni povedal, a danes je dobila ime po Vidi. To pa zato, da bo pri Zornikovih vse tako, kakor je bilo včasih.

Mislili smo, da sta Rupnikova babica in dedek že umrla, pa še nista. Le pogledite ju! Zopet gresta k Zornikovim kakor včasih.

Babica nosi v naročju malo Vido, dedek pa so svojo pipo pozabili doma.

Sta že pri Zornikovih.

Trk! Trk! Trk!

»Notri!« Glas Zornikove kumice.

»Dober dan, botrca!«

»Dober dan! Kako sem vaju že težko čakala. Takoj se zasučem. In kava bo na mizi.«

Dedek je pomenljivo pogledal po sobi in položil desnico na babičino ramo. Mala Vida se je pa ali po nesreči ali po neuljudnosti obrnila proč. Babica jo je morala pokarati:

»Ti otrok ti! Kako se obnašaš? Poglej botrci v obraz; če ne ...«

»Če ne ...« — je nadaljevala botrca — »ne bo malice.«

»Porednica!« — so jo karali dedek — »nič ji ni treba dati.«

»Oh! Tudi vidva, babica in dedek, bosta morala še nekoliko počakati. Krop že vre. Še kavo zmeljem. Kakor bi mignil, pa bo.«

»Saj se ne mudi tako. Pa sedeva in se kaj pomenimo. Botrca, kako je s kupčijo?« je pričela pogovor babica.

»Slabi časi! A beračit še ne pojdemo!« je ponosno odgovarjala botrca.

»Tudi pri nas imamo še vedno za pipo tobaka.« Dedek so segli v žep po pipo. »Ti kačji pastir, ti!« — so se razjezili — »Spet sem jo pozabil doma.«

»Jemine! Kaj rohniš? Ali moraš vedno kaj v ustih imeti kakor otrok.«

Botrca se je zasmejala. A takoj potem je vzkliknila:

»Joj, joj! Mleko kipi ...«

Tako je bilo včasih in tako je še danes pri Zornikovih, kadar prideta Rupnikova babica in dedek. Nista še umrla, ne. V svojih vnukih živita naprej.

Kancijan.

Pomladna.

Na vejico drobno pa ptička je sela.

Zakaj?

Ker maj

prišel je, pa gnezdece bo si pripela!

V gredici je deklica pesem zapela.

Zakaj?

Ker raj

še sanja nedolžna ji dušica bela!

Bogumil Gorenjko.

